

Szeretem, vágy, bánat, szenvedély...
Egy elragadó szerelem kibontakozásának története.

A Falling Into You
– Zuhanok beléd
folytatása

Falling

zuhanunk egymásba

US INTO

*fine
selection*

JASINDA WILDER

NEW YORK TIMES bestsellerszerző

JASINDA WILDER

Falling

zuhanunk egymásba

INTO US

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Ha azok bántottak leginkább, akiknek a legjobban kellett volna
szeretniük, ha a fizikai fájdalomon keresztül keresed a kiutat
a lelki gyötrelemből, ha elutasítottak, mert nem vagy tökéletes,
akkor neked szól ez a könyv.*

*Téged is szeret valaki;
nem vagy egyedül;
gyönyörű vagy.*

1. fejezet

EGYFAJTA KEZDET, AVAGY A BÁTORSÁGPRÓBA

Jason Dorsey

SZEPTEMBER, A GIMI MÁSODIK ÉVE

– **NE LEGYÉL MÁR ILYEN PÖCS, MALCOLM!** – Teljes erőből meglöktem Malcolm Henryt.

– A kérdés teljesen kóser, Dorsey! Vagy ezer éve bele vagy zúgva Nell Hawthorne-ba, baszd meg! Mikor lesz végre annyi vér a pucádban, hogy elhívod?

Malcolm a gimis amerikaifoci-csapatunk egyetlen fekete játékosa volt, a leggyorsabb futó, a sztár futójátékos, valamint egyike az állam legkeményebb hármásának, aminek másik két tagját Kyle, az irányító, meg én, a szélső elkapó játékos alkottuk.

Malcolm felépítésre tisztára olyan volt, mint én. Alacsony, zömök, izmos. Hatalmas afroja a hetvenes évekre emlékeztetett, és mindig tökéletesen be volt löve. Úgy volt vele, hogy ha már egyedüli fekete srácként kell játszania egy vidéki sulis focicsapatában, miért ne

maxolja ki a dolgot, amennyire csak lehet. Miért ne lehetne ő a lehető legfeketébb?

– Az a baj, hogy beszari vagy! – gúnyolódott. – Soha nem fogod megtenni.

Dühös pillantást vetettem rá.

– Kussolj, Malc!

A pályán álltunk, és egymásnak dobáltuk a labdát, amíg arra vártunk, hogy a többiek is beöltözzenek végre. Mindkettőnket hamarabb elengedtek óráról, mert a hatodik tesi volt, azt meg egyébként is Donaldson edző tartotta.

– Nem fosok tőle, egyszerűen csak nem volt még rá lehetőségem. Először is Nell Kyle legjobb barátja. Nem tudom, neki hogy jönne le. Ráadásul te is tudod, mi volt Mr. Hawthorne és Aaron Swarnicki között. Ha el merészelném hívni a kislányát, a tököm semmi perc alatt ott figyelne az íróasztalán. Nell konkrétan most, a múlt héten lett csak tizenhat.

– Ami azt jelenti, hogy egy heted volt kitervelni az egészet, haver! Ugyan már, Jay! Ne szívass! Hetedik óta azon rinyálsz, hogy mennyire állat lenne, ha össze tudnál jönni Nell-lel. Hát most itt az esély. – Felém dobta a labdát, aztán cikkcakkban haladva, teljes erővel rohanni kezdett a pályán. Céloztam, felé hajítottam a labdát, de vagy egy kilométerrel mellé ment. – Hála istennek, hogy nem te vagy az irányítónk, Jason, baszd meg! Akkor tuti megszívnanék.

– Mert te jobb lennél nálam? El se látsz idáig!

– De ha Nell rázná itt a seggét, azt szerintem észrevenném.

Persze pontosan tudtam, hogy *direkt* akar felhúzni, de akkor is sikerült.

– Ne beszélj így róla, te gané! – Felé dobtam a labdát, majd utána, amit az előbb ő csinált, előrerohantam, aztán hirtelen jobbra

fordultam, rohantam néhány métert, majd megfordultam, várva a labdát.

– Akkor szálljanak már le a tökeid, hülyegyerek! Hívd el randira, baszod! – Az utolsó mondat minden szavát egyenként megnyomta. Aztán eldobta a labdát, ami persze egyenesen a kezembe érkezett. Malcolm sokkal jobban dobott nálam, amit a világeért be nem ismer-tem volna neki.

– El fogom – válaszoltam. – Majd egyszer. Ha már készen állok.

Ekkor jelent meg Blain, Nick, Chuck és Frankie. Futva jöttek ki a pályára, a cuccukat csak úgy egymásra dobták az oldalvonal mellett. Frankie felé dobtam a labdát, elkapta, a könyökhajlatába szorított, majd felém rohant. Hagytam, hogy elrobogjon mellettem, aztán utánaeredtem, könnyedén utolértem, és a földre vittem, keményen az oldalába öklözve. Mind a ketten vadul röhögtünk, miközben a földre zuhantunk, de utána nekem sikerült hamarabb feltápáskodnom, miközben Frankie levegő után kapkodott.

– Az a baj, hogy beszari vagy, Dorsey. – Frankie az oldalához szorította az egyik kezét, és fájdalmasan hunyorított. – Baszd meg! Csupa kék lesz az oldalam. Nem látod, hogy nincs rajtam a cucc? Miért nem veszel vissza?

– Mi van, takony? Nem bírod, ha leszerelnek? Jobb lenne, ha be-szállnál néhány éles meccsbe, és megtudnád, milyen, amikor tényleg keményen visznek le. Lehet, hogy a hasznodra lenne, dagadt disznó. – Persze közben vigyorogtam, mert mind a ketten tisztában voltunk vele, hogy Frankie éppen az a játékos a támadósorban, aki rám vigyáz, és aki-nek meg kell akadályoznia, hogy elkapjanak, amikor megindulok előre. Rohadt jó játékos volt, és Kyle meg Malcolm után a legjobb haverom.

– Persze, persze, én dagadt disznó vagyok, te meg egy köcsög kis balerina. – Rám vetette magát, aztán az egyik vastag karjával átölelte

és erősen megszorította a nyakam. Frankie hatalmas volt, akkora, mint egy elefánt. Még csak tizenhét éves múlt, de már száznyolcvan centi fölött járt, súlyra meg majdnem százhúszt kilót nyomott. Olyan srác, akit első pillantásra mindenki dagadtnak lát, de ha egyszer valakit játék közben a földre visz, az nagyon gyorsan rádöbben, hogy ez a százhúszt kiló szintiszta, kőkemény izom. – Talán okosabb lenne, ha nem táncikálnál itt a pályán, köcsög kis balerina, hanem próbálnál blokkolni, mert még a végén összetöröm a kis babapopsid!

Levegő után kaptam, ő meg addig szorított, hogy végül kénytelen voltam a bordáiba öklözni, másképp nem engedett volna el. Blain, a söprögető, a csapat ügyeletes békebírója szétválasztott bennünket.

– Hagyjátok abba, srácok! Mind a ketten tudjátok, mi lesz, ha az edző verekedésen kap titeket.

– Pofa be, Blain! – mondtuk egyszerre mind a hárman, Malcolm, Frankie és én.

– Akkor inkább térjünk vissza arra, hogy beszari vagy, és félsz randira hívni Nell! – mondta Malcolm.

– Vagy akkor inkább ne.

Oldalra fordultam, és a labdát a pálya másik oldalán álló Chucknak dobtam. A csere fogadjátékos elkapta, és a támadósorban játszó Nicknek passzolta tovább.

– Fogadjunk! – mondta Frankie. – Pisis kis nyúlnyál.

– Mi ez, második osztály? – nevettem. – Fogadni akarsz? Komolyan? Frankie azonban nem nevetett velem.

– Aha, bármiben lefogadom, hogy nem mered elhívni Nell Hawthorne-t. A tököm tele van már azzal, hogy úgy teszel, mintha akkorra hatalmas nagy titok volna, hogy bele vagy zúgva. Rajta és Kyle-on kívül mindenki tudja. Úgyhogy vagy lépsz, vagy befogod a pofád, és nem rinyálsz tovább!

– Még egy kicsit meg is zsírozom a dolgot – tette hozzá Malcolm.
– Van rá száz dolcsim, hogy nem teszed meg.

– Ez egy baromság. Nem fogok ilyesmire pénzben fogadni. Nell a barátom. Majd ha úgy érzem, hogy már készen állok rá, elhívom.
– Aztán, mivel másképpen nem tudtam szabadulni a kényelmetlen érzésektől, úgy tettem, mintha különösen gondosan venném fel a páncéloimat.

– Aha, a barátod... de csak azért, mert a barátzónában parkoltat
– jegyezte meg Malcolm.

A rohadék.

– Egyáltalán *nem* parkoltat!

Nem kellett volna így meghúznom a lábszárvédőt, de haragomban annyira megrántottam a szíjakat, hogy a lábam egészen bele-sajdult, úgyhogy kénytelen voltam kioldani, meglázítani, és megint bekötni mind a kettőt.

Malcolm mindig keresztüllátott rajtam.

– De igen. A barátzónában ragadtál. És ezzel nagyon is tisztában vagy. – Aztán olyan közel állt hozzám, hogy az orrunk szó szerint összeért. – Egy kiló. Beszállsz vagy befogod?

Ellöktem, de azonnal visszaállt az orrom elé, és ő is ellökött.

– Nem fogok veletek ilyesmire fogadni, basszus! – mondtam.

– Mert egy nyúlnyál vagy – mondta Frankie.

Mostanra a támadósor minden játékosa körénk gyűlt, és egyszerre nevettek.

– Nyúlnyál? – kérdeztem vissza gúnyosan. – Tényleg ezt mondtad? Mint alsóban?

Frankie súlyos lépésekkel indult meg felém, felszívta magát, és látszott rajta, hogy készen áll azonnal öltre menni.

– Igen, ezt mondtam. Mert az vagy!

Álltam a tekintetét, de közben mind a ketten pontosan tudtuk, hogy soha nem mennék bele egy verekedésbe Frankie-vel, mert tundra mind a ketten kórházban kötnénk ki.

– Nem vagyok gyáva! – És közben tudtam, hogy folyékonyan hazudok. Mert az igazság az volt, hogy totál be voltam rezelve. Már általános harmadik óra nagy barátok voltunk Nell Hawthorne-nal, és szinte az első pillanattól fogva hihetetlenül bele voltam zúgva. Frankie fején találta a szöveget, amikor megjegyezte, hogy erről Nellen és Kyle-on kívül az egész világ tud. Persze az is lehet, hogy Kyle egyszerűen csak nem vett róla tudomást, nem tudom.

És ha az ember vagy tíz éve halálosan bele van esve egy csajba, akkor nem fogja csak úgy randira hívni, mert hihetetlenül fosatós már maga a pusztá gondolat, hogy megtegye. Ugyanakkor azt is pontosan tudtam, hogy ha nemet mondok a fogadásra, szabad préda leszek az egész focicsapat számára.

– A rohadt élet! Jól van. Holnap elhívom. – Gyűlöltem, hogy így belekényszerítenek, ugyanakkor azt is tudtam, hogy másképpen szinte biztosan nem tenném meg. – Mindenki jön nekem egy kilóval holnap edzésen.

Frankie és Malcolm is kezet fogott velem, mert az igazat megvallva csak ők ketten szálltak be a fogadásba.

Azután egész edzésen olyan voltam, mint egy gép. Futottam, elraktam a labdát újra és újra, és közben nem is gondolkodtam. Az agyam vagy ezerrel pörgött, de egyre csak az járt a fejemben, hogy mit fogok mondani Nellnek, és nagyon be voltam szarva, hogy valamit biztosan elszúrok majd.

Mire másnap suliba kellett menni, kész idegromcs voltam. Csak rátett egy lapáttal, hogy apa korán ért haza a munkából, és persze alaposan

megdolgozott. Tudtam, hogy az edzés nagyon gáz lesz a bordáimon és a hátamon éktelenkedő zúzódások miatt, de ekkorra már egészen hozzászoktam. Apa azt mondta, hogy ettől majd keményebb leszek, és azt is, hogy csak az én érdekemben teszi. Bizonyos szempontból persze igaz volt. Tényleg sokkal keményebbnek éreztem magam.

Tudtam, hogy egyetlen szerelés sem okozhat nekem olyan fájdalmat, mint az ő két ökle.

A negyedik órám nyugati civilizáció, az ötödik pedig politikatudomány volt. Mind a kettő közös óra volt Nell-lel, és úgy terveztem, hogy a kettő között valamikor lépek. Elkísérem a szekrényéhez, és miközben a könyveket cseréljük, felteszem neki a nagy kérdést. Ott álltam Mrs. Hasting tanterme előtt arra várva, hogy Nell felbukkanjon. A számba harapva kellett elfojtanom a fájdalomkiáltást, amikor Malcolm szerelést szimulálva játékosan nekem rontott oldalról, s vállával pontosan a zúzódásomnak ütközött. Leráztam magamról, és kipréseltem egy nevetést. Birkózni kezdtünk, amikor megjelent mellettünk Vidám Harry, a folyosófelelős, és vidáman odakiáltott nekünk:

– Hagyjátok már abba, nagy lovak!

Vidám Harry mindenki jó barátja volt. Hosszú, rendetlen, barna hajával, szakállával meg kerek szemüvegével tisztára John Lennonnak nézett ki. Még a hatvanas években elég rendszeren túltolta a füvet, és nagyjából azóta is abban az évtizedben élt. Bowman igazgató úr bátyja volt, mindig laza, mindenkivel kedves, és szinte mindig mosolygós. Soha senkinek nem kellett semmit kétszer mondania, hiszen még a legelvetemültebb gót srácok is bírták.

– Szóval óra után fogod elhívni? – kérdezte Malcolm halkan motyogva, mintha valami hatalmas titkot mondana, majd felemelte a tenyerét, és a mutató-, valamint középső ujjá közé csippentve megmutatta a háromba hajtogatott százdolcsist.

A lóvé után nyúltam, de Malcolm azonnal eltáncolt előlem.

– Igen. Úgy tervezem – feleltem. – A negyedik és az ötödik óra között, a szekrények mellett.

Megdörzsöltem az oldalam, ahol egy mostanra lilás-sárgás színre változott, grépfrút méretű zúzódás húzódott a bordáimtól kiindulva a hátam felé, pontosan azon a helyen, ahol az imént Malcolm belém ütközött.

Kyle hangja szólalt meg a hátam mögött.

– A fater megint elintézett?

Anyán kívül Kyle volt az egyetlen, aki tudott róla, hogy apa verni szokott. Tudott róla, de megígértettem vele, hogy soha senkinek nem szól egy szót sem. Nem mintha sok értelme lett volna, ha beszél, hiszen apa volt a város rendőrkapitánya. Tuti eltemetne minden jelentést, és megfélemlítene minden szociális munkást, aki ne adj’ isten foglalkozni próbálna az ügygel. Tudtam, mert korábban már megtörtént. Még nyolcadikban elköptem a tornatanáromnak, hogy a hasamon lévő zúzódások apa kezének nyomai, ő meg azonnal elment a gyermekvédelmisekhez. Nem telt bele egy hét, és a tornatanár már másik tankerületben dolgozott, a szociális munkást pedig egyszerűen lapátra tették.

Én „beteg” lettem, és egy hétig nem tudtam suliba menni. Az igazság persze az, hogy hatalmas fájdalmaim miatt egyszerűen nem tudtam felkelni az ágyból. Volt vagy egy hónap, mire minden nyom eltűnt a testemről. Azóta pedig soha senkit nem akartam beavatni. Inkább a lehető legtöbb időt töltöttem a suliban, az edzésen, Kyle-éknál, bárhol, csak otthon ne kelljen lennem. Minél távolabb akartam tartani magam apától. Ez neki is teljesen megfelelt, mert egyébként sem szeretett volna gyereket. Többször is elmondta, hogy élete egyik legnagyobb hibájának tart. Csalódása attól sem csillapult, hogy a gimiben elsőévesként sikerült bejutnom a focicsapatba, és akkor

is csak egy haszontalan szardarab maradtam a szemében, amikor ugyanabban az évben megdöntöttem az egy szezon alatt elkapott legtöbb passz korábbi rekordját. Az ő rekordját akkor sem sikerült megdöntennem, márpedig neki egyedül az számított.

Apa a gimni alatt sorozatban három szezonban is bejutott az állami válogatottba, azután szélső elkapó játékos lett a Michigani Állami Egyetemen. A legtöbben akkoriban az egyetemi liga legjobbjaként tartották számon. Megkereste a Kansas City Chiefs, a Minnesota Vikings és a New York Giants játékosfigyelője is. Aztán a legelső meccsén a Giants színeiben szalagszakadást szenvedett, és ezzel véget is ért a karrierje. Visszatért ide, a szülővárosába, rendőr lett, és örökre megkeseredett, dühös ember maradt. Amikor kitört az első öbölháború, azonnal bevonult, bokorugróként lehúzott két kört, amikor pedig leszerelt, a háborúban átélt és látott borzalmaktól csak még jobban el volt cseszve az egész ember.

Szerette meló után seggrészegre inni magát, és részegen horrortörténeteket mesélni nekem. A legtöbb veteránnal ellentétben apa úgy tűnt, szívesen mesél az ételtekről. De csak nekem, és csak akkor, amikor lecsúszott már egy üveg tömény. Mesélt a haverjairól, akiket agyonlőttek, házilag készített bombák szaggattak cafatokra, mesterlövész vagy RPG ölt meg. Ha megpróbáltam elmenni, nekem esett. Még sakálrészegen is legyőzhetetlen volt. A szalagszakadása miatt ugyan soha többé nem játszhatott a profi ligában, de ettől még nem lett fizikailag kevésbé félelmetes. Legalább egy fél fejjel magasabb volt nálam, a válla széles, a karjain az izmok mintha megtekert acélsodronyból lettek volna. Rövidre vágott, őszülő hajában izzadságcseppek csillantak, ahogy megállt előttem, és részegen imbolygott. Villámgyorsan és kőkeményen öklözött, és az ütései a részegség ellenére is halálosan pontosak voltak. Pontosan tudta, hol kell megütnie, hogy a

lehető legnagyobb fájdalmat okozza. Az idők során egyre ügyesebben mozogtam el az ütések elől, vagy hátrítottam, és ez tetszett neki. Azt akarta, hogy valódi *férfi* legyen belőlem. Egy *harcos*. A valódi férfiak nem éreznek fájdalmat. A valódi férfiak szétzúzott bordákkal és összevert vesével is végig tudnak játszani egy teljes meccset. A valódi férfiak soha nem sírnak. Nem beszélnek. Rekordokat döntenek.

Kyle tudott minderről – és meg is értette, már amennyire megértheti ezt olyasvalaki, aki nem elszenvedője. És soha senkinek nem beszélt róla.

– Aha, de nincsen semmi baj – feleltem. Gyűlöltem, ha sajnálnak.

Kyle azonban csak belenézett a szemembe, és rezzenéstelen arccal, kutató tekintettel figyelt egy ideig. Mivel pontosan tudta, hogy a viláért sem árulnám el, ha valami különösen fáj, megtanulta egyre pontosabban megbecsülni, valójában mekkora a baj.

– Tuti? Az edző ma az oldalvonal melletti elkapást akarja gyakoroltatni.

– Basszus! – motyogtam.

Ez abból állt, hogy vagy az edző, vagy az irányító az oldalvonal mellett, azzal párhuzamosan eldobja a labdát, a fogójátékosnak pedig el kell kapnia, és meg kell próbálnia az oldalvonalon belül maradni. Az edző azonban szerette a lehető legélethűbben gyakoroltatni a feladatot, vagyis úgy kellett elkapnom a labdát, hogy egy védő közben megpróbál leszerelni. Ami persze azt jelentette, hogy az edzés túlnyomó részében egymás után többször is szerelni fognak, és így, hogy a bordám már most is össze van törve, szerencsésnek érezhetem majd magam, ha a saját két lábamon le tudok menni a végén a pályáról.

– Nem, minden rendben van – mondtam. – Pénteken a Brighton-nal játszunk, és ők szeretnek egyszerre két védővel fogni. Mindenképpen gyakorolnom kell.

Kyle csak a fejét rázta.

– Micsoda egy istenverte, makacs seggfej vagy!

Felnevettem.

– Lehet, de közben én vagyok az állam legjobb szélső elkapója, baszd meg! Úgy tűnik, mégiscsak van valami apa nagy „edzésprogramjában”. – Az utolsó szónál ujjammal idézőjelet rajzoltam a levegőbe.

– Mit is mondott Mr. Lang tegnap? Amikor a spártaiakról beszélt, meg arról, hogyan képezték a harcosaikat.

Kyle belenyúlt a táskájába, kivett egy energiaszeletet, kettétörte, és a felét nekem adta.

– *Agogé* – feleltem.

– Azaz – felelte Kyle, és hangosan rágott. – Csak tegyél úgy, mintha te is spártai lennél, és az *agogé*ban edzenél.

– Az nem egy épület volt. Legalábbis azt hiszem – feleltem, és felfaltam a saját feletemet. – Inkább életstílus. Edzésprogram. És aha, alapjaiban tényleg olyan. Mike Dorsey, a spártai *agogé* edzője.

– Megint úgy kell majd lerángassalak a pályáról az edzés végén? – kérdezett Kyle csak félig viccelődve.

– Meglehet – válaszoltam.

– Akkor edzés után a búvóhelyen találkozunk. – Azután rohanni kezdett, mert az ötödik órában természettudományok volt a sulis másik végében, és tényleg futnia kellett, ha nem akart elkésni.

– Jól hangzik – feleltem utánakiabálva.

A búvóhely a házunk mögött volt, az erdőben. Egy régi, villám-sújtott tölgy állt ott, amelynek hatalmas, szélesen elnyúló ágai a földig hajlottak, és szinte barlangot formáltak. Az évek alatt Kyle és én afféle klubházzá alakítottuk át, néhány ágat összefontunk, és a közeli szeméttelepről összeszedett deszkákat meg bádogdarabokat pakoltunk a vastag törzs köré, mindentől elzárt kis részt alakítva ki

magunknak. Aztán odaráncigáltunk néhány rozszant széket, faládákat meg egy vénséges kanapét is.

Rajtunk kívül senki más nem tudott a dologról. Most, amikor már elég idősök voltunk, és inkább cikinek kellett volna éreznünk, még mindig nem árultuk el senkinek. Az unokatesóm, Doug egyszer valamikor az italboltból egészen véletlenül hozzájutott néhány láda olcsó sörhöz, és miután több ládával nekünk adott, Kyle-lal gyakran csak inni jártunk oda.

Számomra azonban a bűvőhely pont azt jelentette, amit a neve is mond: egy menedéket, ahol elrejtőzhetek apa haragja elől. Nem egyszer kellett az éjszakát is ott töltenem, így hamarosan egy kopott gyapjútakaró is helyet kapott az egyik ládában.

Amíg Malcolmmal, aztán Kyle-lal beszélgettem, a negyedik és az ötödik óra közötti hétperces szünet szinte el is ment. Csodálkoztam is, hogy Nell még mindig nincs sehol. Attól tartottam, a gatyámba csinállok, ha így felpörgetem magam ezzel az egész randira hívással kapcsolatban, ő meg nem is jön be órára.

És ekkor megjelent. Hosszú haja a vállára omlott, arcán széles mosoly. Az egyik oldalról Becca, a másiktól Jill jött mellette. Szerény véleményem szerint ők hárman voltak a legjobb csajok az egész suliban, és őszintén szólva képtelen lettem volna bármilyen dögösségi sorrendet felállítani közöttük. Többnyire az éppen aktuális hangulatotól függött, hogy melyiket látom a legszexibbnek. Nellt ismerem persze a legjobban, hiszen az ébren töltött időm jelentős részét arra szántam, hogy úgy álmodoztam róla, mint valami kiskutya. Becca más módon ugyan, de éppen olyan állati jó csaj volt. Nellnél alacsonyabb, kicsit teltebb alakja és göndör, fekete haja volt Nell tökéletes, vörösesszőke hajával szemben. Becca bőre sötét karamell-színű volt, Nellé pedig mint az elefántcsont, hamvas és fehér. Nell

nyitott és barátságos volt, Becca csendes, fájdalmasan visszahúzódo, viszont zseniálisan okos.

Becca és Nell mellett Jill szinte esélytelennek számított. Ha engem kérdezel, labdába sem rúghatott. Ha egyedül volt, vagy másokkal, akkor persze Jill is félelmetesen jó csaj volt, de egyszerűen nem volt velük egy súlycsoportban. Szó szerint olyan volt, mint egy Barbie baba. Magas, megdöbbenően arányos test, a haja világosszőke, a szeme kék. Ő volt a legédesebb csaj, akit csak ismertem, és jó, persze tudom, hogy nem szoktuk egy csajra azt mondani, hogy „édes”, de Jill akkor is az volt. Édes, mint a méz. Na és természetesen tökéletesen megfelelt a szőkéről alkotott sztereotip elképzeléseknek, hiszen hihetetlenül butuska és elég sekélyes is volt – ugyanakkor a barátnő-éhez halálig hűséges, és emiatt nagyon kedveltem.

Amikor ők hárman megjelentek, mintha a *High School Musical* valamelyik jelenete elevenedett volna meg: a sulis három legjobb csaja egymás mellett lépkedve vonul végig a napsütötte iskolaudvaron. Nell jött középen, és mindenki őt nézte, mindenki őt dicsérte, mindenki róla sugdolózott. Aztán megállt előttem, elmosolyodott, köszönt, én meg csak álltam ott döbbenetben, tátott szájjal, totál bénán.

Valaki hátulról keményen nekem jött, és kibillentett az áhítatomból. Malcolm lépett el mellettem botladozva, és az öklébe köhintett.

– Ne haragudj, haver! Nem vettelek észre. – Aztán Nellre és a csajokra nézett. – Mi a helyzet, lányok? Látom, nagyon kicsíptétek ma magatokat! Ugye szerinted is állatul néznek ki, Jason?

Malcolm szeretett – ahogy ő mondta – „rájátszani a fekaságára”, különösen, ha vicces akart lenni. Márpedig a legtöbbször az akart.

Dühös tekintettel néztem rá, majd visszafordultam Nellhez.

– Szia, Nell! Mi a helyzet?

Béna! Béna! Istenem, de *béna* vagy!

Rám mosolygott.

– Szia, Jason!

Becca és Jill ellépett mellettünk, és csak néhány méterrel távolabb, a szekrényük mellett álltak meg.

A gimi társadalmi életének fókuszpontja itt volt, ezen a helyen, a humán tárgyak folyosóján, a kajálда mellett, valamint a közvetlenül innen nyíló udvaron. Minden, ami számít, itt történt. Az ember itt hívta randira a csajokat, itt kezdődtek a verekedések, és itt került sor a szakításokra is. Ha az ember népszerű volt, mindig itt lógott, hogy a figyelem középpontjában maradhasson, és a különböző klikkek vezetői is itt tanyáztak. A sulis focicsapatának egyik sztárjátékosaként persze én is csak itt hívhattam randira Nellt. Nell nagyon népszerű volt, ugyanakkor az a fajta csaj, akinek nem volt semmi szüksége klikkre. Mindenkivel nagyon kedvesen viselkedett, gyönyörű volt, okos, és az egyik legjobb barátja, Kyle apja után az ő apja volt a második legbefolyásosabb ember a városban. Természetesen Kyle maga volt a gimi istene. A sztár irányító, aki már tizenhat évesen benne volt az állami válogatottban, egy szenátor fia, és annyira jóképű, hogy nem ér. Tökéletes élete volt. A legjobb csaj haverja, gazdag, jóképű, népszerű, kisportolt, és még a szülei is nagyon jó fejek. A kocsija is állat volt – egy Camaro SS, amit a bátyja a saját két kezével épített teljesen újjá, aztán hagyott egyszerűen maga mögött, amikor tizenhét évesen lelécelt otthonról. Az egyetlen ok, amiért nem gyűlöltem teljes szívemből, hogy ő volt a legjobb barátom, már ovi óta ismerem, és bármikor bárkinek elmesélhettem volna a sztorit, hogyan hűgözött a gatyájába harmadikos korában, és hogyan falaztam neki.

Mindenki engem nézett. Mindenki tudta, hogy valami fontos történik. Malcolm és Frankie valószínűleg minden ismerősének elmondta, mire készülök, ami persze azt jelentette, hogy konkrétan

mindenki be lett avatva. Tudták, hogy „randira fogom hívni Nellt”, úgyhogy a „menő srácok” egytől egyig a folyosón lógtak, és úgy tettek, mintha nem is bennünket figyelnének.

Most nem futamodhatok meg. Basszus!

Lenyeltem a torkomba költözött gombócot, majd kezemet ökölbe szorítottam.

– Figyi, Nell! Gondolkodtam. Nem akarsz ma este eljönni velem valahova? Mondjuk hétkor. – A hangom nem remegett, és nem is volt olyan idegesen sipítós, mint tartottam tőle. Úgy éreztem, sikerült megfelelően lazának maradnom.

Nell szeme elkerekedett, és előbb meglepetten felsóhajtott, majd izgatott kis sikoly tört fel a torkából, de gyorsan becsukta a száját.

– Igen! Úgy értem, de, persze. Nagyon szeretném. Hova megyünk? Hála a jóistennek erre már fel voltam készülve.

– Gondoltam, a Bravóba.

Nell megint elmosolyodott. Egy gimis srácnak ez nagyon drága hely volt. Előre kellett asztalt foglalni, különösen, ha péntek este akar valaki odamenni. Én már sokkal korábban megegyeztem apával, hogy ha a focira és a tanulmányaimra koncentrálok, akkor gondoskodik róla, hogy a sulit mellett ne kelljen még dolgoznom is. Minden megnyert meccs után kaptam kétszáz dollárt, ezenfelül még minden touchdown húsz dolcsit ért. Idén a csapatunk egyelőre egyszer sem kapott ki, és az eddigi négy meccs alatt hat touchdownt sikerült szereznem.

Hát, igen! Apa nagyon nyomott, hogy a lehető legjobban focizzak. Számára a győzelem volt a minden, aminél csak egyvalami lehetett fontosabb: hogy „valódi férfi” legyek.

– Nem kell asztalt foglalni péntek estére? – kérdezte Nell.

Én meg pimasz önteltséggel elvigyorodtam, és a kezemet a farmere zsebébe süllyesztettem.

– De.

Hunyorított.

– Honnan lehettél ennyire biztos abban, hogy igent mondok?

Még szélesebben vigyorogtam, de inkább csak azért, hogy leplezzem, mennyire izgulok.

– Nos, igent mondtál, nem?

Nem sokáig tudott komoly maradni.

– Hát, akkor hatkor várlak.

Bólintottam, és a fojtott suttogásokkal mit sem törődve ellépdelttem mellette, be a terembe. Ledobtam magam a helyemre hátul, az ablak mellett, és úgy tettem, mintha nem is venném észre, hogy Nell Jill-lel és Beccával azt a tipikus csajos, izgatottan összesűgős dolgot csinálja. Mennyire szerettem volna én is izgatottan sugdolózni valakivel abban a pillanatban, de nem tehettem, mert pasi vagyok, és egy pasi soha nem mutatja ki az érzelmeit.

Nell néhány sorral előrébb, kecsesen csusszant be a padba. Táskáját a lába mellé, a földre tette, és amikor lehajolt, hogy kinyissa, hátrapillantott rám. Észrevette, hogy én is őt figyelem, mire mosolygott és elpirult. Én meg azonnal azon kezdtem agyalni, vajon hagyja-e majd, hogy megcsókoljam.

Valószínűleg nem, de akkor is állat lenne.

Hatalmas szerencsémre az edző úgy döntött, hogy aznap nem gyakoroltat bennünket, inkább videózunk egész edzés alatt. Kyle-nak megengedte, hogy kihagyja, mert pontosan tudta, hogy otthon egyedül alaposan végignézi majd az összes filmet. Mi, többiek nem voltunk ennyire mázlisták, és vagy fél hétig a Brighton meccseit néztük.

Különben is úgy terveztem, hogy edzés után közvetlenül elmegyek Nellért, szóval a hátizsákomba jó előre bekészítettem egy farmert

meg egy inget. Az ing persze összegyűródött, de ezen nemigen segíthettem. Miután minden srác elment, lezuhanyoztam, aztán beugrottam a pickupomba. A kocsit a saját pénzből vettem, ráment az egész tavalyi fociszezon alatt összeszedett lóvém, valamint az év végi, színjeles bizonyítványért kapott jutalmam is. Egy tízéves Ford F-150 volt, fekete, nyújtott platós, kézi váltós, négykerék-meghajtású. Az én kis kedvencem. Nem volt valami hihetetlenül menő verda, de akkor is az enyém volt. Apa ezt nem vehette el tőlem, és az igazat megvallva nem is akarta, hiszen a saját összegyűjtött pénzből vettem. Az ilyesmit mindig tiszteletben tartotta.

A maga elferdült módján ugyanis tudott tisztelni bizonyos értékeket. Szemrebbenés nélkül megvert úgy, hogy véreset huggyozzak, de tiszteletben tartotta a személyes teremet és a magántulajdont – és amíg úgy érezte, hogy elég keményen megdolgozom érte, szó nélkül kifizetett. Ha pedig ellenálltam vagy visszatámadtam, akkor általában rövidebb lett a *lecke*. Persze a lecke akkor is rövidebb volt, ha kiütött, de mivel ha visszatámadtam, sokkal kisebb volt a fájdalom, egyre gyakrabban tettem meg.

Nell házához hajtottam. A kocsi kereke alatt hangosan ropogott a murva. Most már tényleg kész idegroncsra izgultam magam. Hát ez a nap is eljött! Randira megyek Nell Hawthorne-nal. Lelki szemeim előtt meg is jelent a kép, ahogyan visszafogott, térdig érő szoknyát fog viselni, valamint olyan felsőt, ami nem rejti el csodálatos mellet. Hosszú, vörösseszőke haja a vállára omlik, és mint mindig, most is csak az elülső tincsek lesznek egy-egy csattal hátrafogva. Szerette az élénk színű körömlakkot, úgyhogy biztosan vörös, narancssárga vagy rózsaszín lesz a körme. Néha persze volt kék vagy zöld is, de soha, semmiképpen nem használt feketét, szürkét vagy bármilyen fakó színt.

Vagy egy kilométerre a házuktól, az út közepén lefékeztem, megálltam, és próbáltam összeszedni magam. Hiszen ez csak egy randi! Két barát elmegy vacsorázni. Semmi több. Semmi okom nem volt feltételezni, hogy a végén csokolózásba fullad az egész. A kezét sem próbálom majd megfogni. Csak... együtt lógunk és dumálunk. Semmi értelme nem lenne nagyon felpörgetnem magam.

De akkor is fel voltam pörögve. Mint a bűgöcsiga. Hihetetlenül izgatott voltam!

Lassan kifújtam a levegőt, aztán mind a két kezemmel egyszerre a kormányra csaptam, és felkiáltottam, hogy kiengedjek valamennyit a felgyűlt feszültségből. Annyira be voltam indulva, annyira hihetetlenül izgultam amiatt, hogy Nellt viszem randira, hogy egyszerre még a zúzódásokról is elfelejtkeztem.

Sebességbe tettem a kocsit, és elgurultam Nellék kocsibehajtójára. Megálltam a házuk előtt, és abban a pillanatban megszólalt a telefonom. Rápillantottam a kijelzőre, és amikor megláttam Kyle nevét, elhúztam az ujjam a képernyő alján. A képernyő felső részén az óra 18:54-et mutatott, vagyis egy kicsit egyébként is korán volt még. Szándékosan kizártam a fejből azt a nagyon fontos részletet, hogy azt a csajt készülök randira vinni, aki közelebb áll Kyle-hoz, mint a testvére. Most, hogy mindössze néhány perccel a nagy találkozó előtt felhívott, szinte úgy éreztem, nem is lenne okos dolog ezt az orra alá dörgölni.

– Szia, Kyle, haver! Mizu? – Vidámságot színlelve próbáltam elpleplezni, mennyire ideges vagyok.

A vonal másik végén a habozó csönd ezer szónál is többet mondott.

– Jason, valójában én vagyok, Nell. Kyle készülékéről hívlak, mert... elhagytam a sajátomat.

Totál letaglózott a felismerés, hogy Nell hangját hallom a telefonból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Aztán sikerült felfognom, mit is mondott az imént.

– Elhagytad? Hol vagy? Én épp most kanyarodtam be a kocsielhajtótokra.

Még hosszabb habozás. Aztán amikor meghallottam a következő szavakat, a gyomrom görcsbe rándult:

– Figyelj, sajnálom, de nem tudok randizni veled.

Basszus! Sejthettem volna, hogy ennyire nem lesz egyszerű a dolog.

– Ó, értem. – Próbáltam nem mutatni, mennyire csalódott vagyok, de szerintem levette. – De minden rendben? Úgy értem...

– Csak... azt hiszem, túl hirtelen mondtam igent, Jason. Sajnálom, de azt hiszem, nem... nem működne a dolog.

– Szóval nem csak elhalasztani akarod, ugye? – Mostanra képtelen voltam tovább leplezni, mennyire szomorú vagyok.

– Nem. Sajnálom.

– Minden rendben. Azt hiszem. – Aztán felnevettem, mert rájöttem, mennyire ostobán hangzott ez az utolsó két mondat, különösen, mert a hangomból tisztán kicsendült, mennyire feldúl a dolog. – A francba, nem igaz! Nincs rendben! Ez olyan gáz, Nell! Annyira örültem!

Mindenképpen össze kellett szednem magam. Megmarkoltam a kormányt, és összeszorítottam a szemem.

– Nagyon, *nagyon* sajnálom, Jason. Csak most jöttem rá, miután igazán elgondolkodtam a dolgokon... Szóval, nagyon jólesett, és én is örültem, amikor randira hívtál, de...

A szavába vágtam.

– Kyle miatt van, igaz? Vele vagy. Az ő telefonjáról hívsz, úgyhogy *persze* hogy róla van szó.

Tudhattam volna. Tudnom kellett volna. Különben is mindenki sejtette, hogy ők ketten együtt járnak.